

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. Велико Търново, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА Въззивно
гражданско дело № 20224000500239 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивно производство по чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение №97 от 28.03.2022г., постановено по гр.д. №217/2021г., на Окръжен съд-Плевен, са отхвърлени изцяло предявените иски от Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен, представлявано от ликвидатора В. В. В., с правно основание чл.109 от ЗС да бъде осъден ответникът Г. ПЛП ООД-гр.Плевен, представлявано от управителя П. Б. Г., да преустанови неоснователните си действия, с които пречи на ищеца да упражнява в пълен обем правото си на собственост върху ПИ с идентификатор 56722.666.106, представляващ второстепенна улица /тупик/ като прекрати ползването и преминаването през имота, както и с правно основание чл.59 от ЗЗД ответникът да заплати на ищеца обезщетение за ползването на процесния имот в периода 15.03.2016г. – 15.03.2021г. в размер на сумата от 57 820,80 лева, заедно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба-15.03.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователни. Осъдил е Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен да заплати на Г. ПЛП ООД-гр.Плевен направените разноски в първата инстанция в размер

на сумата 2 955 лева.

Против решението е подадена въззивна жалба от ищеца Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен, чрез ликвидатора В. В. В..

Въззивникът моли Апелативният съд да отмени обжалваното решение в частта с която е отхвърлен предявения иск по чл.109 от ЗС и вместо него да постанови друго, с което да осъди ответника да преустанови преминаването през процесния имот до придобиването от ответника на право на преминаване по чл.192 ал.1 от ЗУТ по установения от закона ред.

Считат, че Плевенският окръжен съд е постановил неправилно решение. Бил допуснал фактически грешки при анализа на представените доказателства, бил тълкувал същите превратно, бил приел безкритично заключението на вещото лице, въпреки допуснатите в него грешки, не бил съобразил съдебната практика на Върховния касационен съд, неправилно бил приложил материалния закон, както и бил допуснал процесуални нарушения, и в резултат на всичко това бил формирал необосновани и незаконосъобразни изводи. Неправилно първоинстанционният съд бил приел, че ищцовото дружество е било длъжно да прехвърли безвъзмездно на Община-Плевен процесния имот, представляващ задънена улица с площ 1902 кв.м. Чл.2 ал.4 от Закона за държавната собственост изключвал приложението на чл.21 ал.6 от Закона за общинската собственост, на която разпоредба се позовавал Плевенският окръжен съд. Неправилно било прието в обжалваното решение, че след като процесният имот се ползва за преминаване от ответника, той с това действие не нарушавал правото на собственост на ищеца. Счита, че има съдебна практика в смисъл, че преминаването през трасе, отредено за задънена улица представлява пречка за собственика на имота да упражнява в пълен обем правото на собственост върху това трасе. Неправилен бил изводът на Плевенския окръжен съд, че процесният поземлен имот не било доказано от ищеца да представлява задънена улица. Били оспорили заключението на вещото лице. Считат, че това заключение не било правилно, поради което като е изградил решението си въз основа на него, първоинстанционният съд бил допуснал процесуално нарушение. Било допуснато процесуално нарушение и с неуважаване исканията на ищеца за назначаване на допълнителна и повторна експертизи, тъй като вещото лице не отговаряло конкретно и обосновано на поставените въпроси.

Въззиваемият ответник Г. ПЛП ООД-гр.Плевен, представлявано от управителя П. Б. Г., чрез адвокат И. Н. Н., в писмен отговор моли Апелативният съд да потвърди обжалваното решение, в обажланата му част, тъй като било правилно и да остави въззивната жалба без уважение, тъй като същата била неоснователна и недоказана.

Правилно Окръжният съд бил посочил, че ищцовото дружество е било длъжно да прехвърли безвъзмездно на Общината процесния имот, тъй като същият представлява задънена улица и тъй като тази улица обслужва само имота на ответното дружество, които обстоятелства били доказани по делото, включително със заключението на експертизата. Процесният имот бил свързан с други подобни също представляващи улици, както и с имоти на трети лица различни от ответника и именно поради това че представлява улица, която обслужва редица частни имоти, следва на основание чл.21 ал.6 от ЗОБС да бъде прехвърлен безвъзмездно на Община-Плевен. Въззиваемият твърди, че според него единствената причина за завеждане на делото е опит на ищеца да принуди ответника да закупи от него процесния имот. Въззивемият твърди, че процесният имот представлява второстепенна улица, създадена именно да обслужва съседните ѝ имоти, включително да дава достъп до съседните имоти. Предявеният иск по чл.109 от ЗС бил неоснователен и тъй като ищецът не доказал, дори не твърдял в исковата молба действия на ответника, с които да пречи на ищеца да ползва процесния имот. Твърди се, че имотът, собственост на ответника първоначално е бил собственост на ищеца и за да обособи този имот като отделен и самостоятелен, ищецът е обособил процесния имот като улица при спазване изискванията на ЗУТ т.е. именно ищецът е обособил процесния имот като улица с оглед обособяването като самостоятелни на съседните нему имоти, включително при обособяване като самостоятелен и имота на ответника. Процесният имот бил създаден като улица именно, за да бъдат създадени и да имат както лице към път, така и достъп до път на всички съседни на процесния имот. Като такава улица този имот се ползва от много лица, не само от ответника, за достигане до съседни на процесния имоти – това са например Фешън груп ООД, Аква хелт ЕООД и други собственици, намиращи се на територията на бившия завод Електрон-сега ищцовото дружество. Поради това счита, че на практика ищецът се опитвал да черпи права от собственото си некоректно поведение. От друга страна ищецът не

бил доказал, че ответникът му пречи да упражнява своето право на собственост върху процесния имот. В тази връзка въззиваемият се позовава на обстоятелството, че ищецът е дал съгласие за обособяване на съседните имоти на тази улица. Със свидетелски показания било установено, че нито ищецът, нито трети лица са имали претенции за ползване на процесната улица, както и че по нея преминават и паркират автомобили и на трети лица и фирми, различни от ответника, включително на куриерски фирми, товарни автомобили и леки автомобили на фирми и лица, намиращи се на запад от процесната улица. Вещото лице установило, че до имота на ответника има достъп и без да се минава по процесната улица. Вещото лице установявало, че процесният имот не е задънена улица, тъй като има излаз на друг имот с идентификатор 56722.666.1005, който също е улица. Установявало се, че имотът, собственост на ответника първоначално бил собственост на ищеца и именно за да обособи този имот като самостоятелен, ищецът е обособил процесния имот като улица съгласно изискванията на ЗУТ. Въззиваемият бил придобил чрез правна сделка-апорт идеални части върху вътрешнозаводските пътища на ищеца, какъвто била и процесната улица. Доказано било, че въззиваемият ползва процесния имот само инцидентно и само за достъп до негови имоти. Позовава се на разпоредбата на чл.51 от ЗС, съгласно която ако за извършване на работи в един недвижим имот е необходимо да се влезе в друг имот, собственикът на втория имот е длъжен да даде достъп, без договор и без заплащане на наем или друго обезщетение. Конкретното предназначение на процесния имот е улица и дори въззиваемият да го ползва инцидентно като улица, по този начин не пречи на ищеца също да го ползва като улица.

В съдебно заседание не се явява процесуалният представител на въззивника Екоел ЕАД/в ликвидация/-гр.Плевен ликвидаторът В. В. и не взема допълнително становище извън жалбата. Адвокат И. Н., като процесуален представител на въззиваемия Г. ПЛП ООД-гр.Плевен, в съдебно заседание, поддържа представения писмен отговор.

Като разгледа направените във въззивната жалба оплаквания, възраженията в отговора, прецени събраните по делото доказателства, съобрази становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение в границите на правомощията си Апелативният съд приема за

установено следното:

Въззивната жалба е допустима, като подадена в срок, от страна по делото, която има правен интерес да обжалва конкретния съдебен акт, който е валиден и подлежи на обжалване..

С оглед преценка на нейната основателност Апелативният съд съобрази следното.

Окръжният съд е отразил в решението си обективно и подробно съдържанието на исковата молба и отговора.

В тази връзка не е необходимо да бъдат възпроизвеждани повторно в настоящото решение.

Като прецени събраните доказателства, взе предвид становищата на страните и извърши цялостна служебна проверка на обжалваното решение, Апелативният съд приема за установено следното:

По реда на чл.269 от ГПК при служебната проверка, която съдът е длъжен да извърши служебно, в настоящият състав констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо.

След като констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, Въззивният съд пристъпи към проверка на правилността му.

При тази проверка съдът е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно има правомощия да провери само спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение.

В предмета на въззивната жалба не е включена частта на първоинстанционното решение на Плевенския окръжен съд, с която е отхвърлен предявения иск по чл.59 от ЗЗД от ищеца Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен срещу ответника Г. ПЛП ООД-гр.Плевен за заплащане на сумата от 57 820,80 лева, претендирана като обезщетение за ползване без основание на процесния поземлен имот с идентификатор 56722.666.106, представляващ второстепенна задънена улица, в периода от 15.03.2016г. до 15.03.2021г., както и за законната лихва върху тази сума от 15.03.2021г. /датата на подаване на исковата молба/, т.е. липсва жалба против тази част от

обжалваното решение, поради което в необжалваната му част същото е влязло в сила. Предмет на въззивната проверка е само останалата част от решението на Плевенския окръжен съд, с която е отхвърлен предявения иск от ищеца против ответника с правно основание чл.109 от ЗС ответникът да преустанови неоснователните си действия, с които пречи на ищеца да упражнява в пълен обем правото си на собственост върху процесния поземлен имот с идентификатор 56722.666.106, представляващ второстепенна улица.

Ищецът Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен, с ликвидатор В. В. се легитимира като собственик на поземлен имот с идентификатор 56722.666.106, с площ 1902 кв.м., намиращ се в гр.Плевен, квартал Кайлъка, с предназначение за второстепенна улица, на основание чл.17а от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия /отменен/, съгласно която разпоредба при преобразуваните държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество, имуществото предоставено за стопанисване или управление на тези предприятия с акта за преобразуването, се предоставя в собственост на тези дружества, освен ако в него не е предвидено друго, т.е. ищецът е станал собственик на посочения имот на основание придобивен способ „придобиване чрез преобразуване“ по чл.17а от ЗППДОП /отм./ В тази връзка Апелативният съд съобрази представените по делото писмени доказателства и заключението на съдебно техническата експертиза на вещото лице инж.С. С., от които се установява че с акт за частна държавна собственост №719/23.01.1998г. на Областен управител на Област-Ловеч, на Екоел ЕАД са предоставени права върху застроен терен с площ 129 140 кв.м., представляващ УПИ I и намиращ се в кв.424 по ПУП на гр.Плевен. Със съдебно решение от 01.11.1991г. по ф.д. №4631/1991г. имотът е включен в капитала на търговско дружество Екоел ЕАД. Съдебното решение е постановено въз основа на разпореждане №20/20.09.1991г. на Министерския съвет за преобразуване на Електрон-София, представляващ фирма с държавно имущество, в еднолични търговски дружества с държавно имущество. Видно от разпореждането новообразуваното дружество Екоел ЕООД-гр.Плевен е придобило съответната част от активите, правата и задълженията, включително земя, на държавната фирма Електрон, съгласно разделителния протокол. Към момента на съставяне на АДС №719/23.01.1998г. е съществувал само УПИ I , от който впоследствие през 2000г., по реда предвиден в ЗУТ, са образувани 24 нови

имота, заключени между 4-ри новопроектирани улици /тупици/ Съответно е извършена промяна в ЗРП през 2000г., която е одобрена със заповед на Кмета на Община-Плевен. Към този момент на одобряване на ЗРП през 2000г. всички новообразувани имоти с промяната и обслужващите ги улици /тупици/ са били за Екоел ЕООД, което означава че собственик на целия терен е бил само това дружество. През 2001г. се извършва промяна на собствеността, като на новообразуваните УПИ се инициира ново изменение на ЗРП, след това и през 2007г., които изменения са по реда на чл.129 ал.2 от ЗУТ и би следвало на основание чл.208 от ЗУТ да започнат отчуждителни процедури. Според вещото лице понастоящем не е иницирана процедура по отчуждаване на 8 от тези имоти, включително на процесния имот с идентификатор 56722.666.106.

Вещото лице е категорично, че този имот представлява второстепенна улица, чрез която се достига до УПИ XXII/имот с идентификатор 56722.666.1129/; УПИ XXI /имот с идентификатор 56722.666.107/; УПИ LI /имот с идентификатор /56722.666.1007/; УПИ LI – за озеленяване /имот с идентификатор /56722.666.1004/; УПИ XXXII /56722.666.1006/; както и улица с идентификатор /56722.666.1005/.

Вещото лице уточнява, че посредством процесната второстепенна улица /тупик/ се осъществява достъп до имота на ответника с идентификатор 56722.666.1129, респективно до сградата в имота, но достъп до този имот ... 1129 има и през три други имота, а именно имоти с идентификатори 56722.666.118; 56722.666.1005 и 56722.666.79.

Вещото лице е стигнало до категоричния извод, че конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с ПУП, може да бъде: за жилищни, общественообслужващи, производствени, складови, курортни, вилни, спорни и развлекателни нужди, за озеленени площи, за природозащита, за декоративни водни системи, за движение и транспорт, за техническа инфраструктура – като улици, за специални обекти и други, като относно процесния имот 56722.666.106 вещото лице е категорично, че е отреден и може

да се използва единствено и само за улица.

Според вещото лице процесната второстепенна улица е западната имотна граница на имота на ответното дружество и изградената сграда в тази част на имота, поради което е единственият достъп до западната фасада на

сградата.

Вещото лице е констатирало съществуващи на терена бетонова пътека, метална врата, бетонова стълба и осветление, но не може да каже кой ги е изградил.

В съдебно заседание вещото лице инж.С. уточнява устно следното: всички новосъздадени улици са били вътрешни пътища в бившия завод Електрон, същите са бетонови, улица №1005 не е реализирана по отразения в плана начин, няма пряка връзка с №79, върви в завои, а не направо както е по плана, двете имат връзка, но не както е предвидена в плана. Изводът на вещото лице е, че всички те са улици и не могат да се използват по друг начин, освен като улици.

Заклучението е компетентно, обосновано като вещото лице е отговорило на всички поставени от Окръжния съд и двете страни въпроси, поради което Апелативният съд го приема изцяло.

За изясняване на обстоятелствата по делото първоинстанционният съд е назначил и геодезическа експертиза. Вещото лице инж.М. Ц. представя по делото заключение, което се основава на извършени от него преки геодезически измервания на съществуващите асфалтова и бетонова настилка от бившия вътрешнозаводски път, както и на заснемане на изградените съоръжения на фасадата на сградата.

Изводът на вещото лице е, че новопроектираната второстепенна улица №1005 не е реализирана, тъй като не са изпълнени пътно платно, бордюри и тротоари.

Вещото лице заявява категорично, че на дължина от 68 м от изток на запад в контура на улицата попадат компрометирана асфалтова и бетонова настилка с площ 417 кв.м. от бившия вътрешнозаводски път; в последните 23 м от улица №1005 до връзката ѝ с второстепенна улица с №79 липсва каквато и да било настилка, освен това този участък е с денивелация 5 м или наклон 22%, което означава че е практически непреодолим. В контура на ПИ с №1006 попадат 122 кв.м. от асфалтовата настилка на бившия вътрешнозаводски път.

Вещото лице е сигнало и до извода, че всички съоръжения, изградени по фасадата на сградата в имот №1129, който е имотът на ответника, не

попадат в границите на второстепенната улица с №106, чието предназначение по ПУП е именно за улица.

Апелативният съд приема изцяло заключението на в.л. инж.Ц., като компетентно и обосновано.

В хода на делото, пред първата инстанция ответникът е представил заповед №35/06.02.2020г. на управителя П. Г., приета като доказателство, видно от която е забранено паркирането на служебни и лични автомобили на работници и служители от южната и от западната страна на производствената сграда и паркиране да се извършва само на паркинга респективно площадката пред източната страна на производствената сграда.

От показанията на разпитаните в първата инстанция трима свидетели Д. Д., И. З. и П. Ч. се установява, че работниците и служителите в ответното дружество не ползват процесната улица като не паркират автомобили на нея, улица №106 била разбита, имали и ползвали паркинг от източната страна на производствената сграда, където спирали и автобусите, с които били извозвани служителите до и от работното им място.

Независимо, че и тримата свидетели са работници на ответника, показанията им са последователни, липсва противоречия в тях, дадени са след предупреждение за наказателната отговорност, която се носи в случай на неверни показания и тъй като ищецът от своя страна не ангажира други свидетелски показания, настоящият съдебен състав ги кредитира.

При тези данни от фактическа страна Апелативният съд стига до следните правни изводи.

Предявени са искове с правно основание чл.109 от Закона за собствеността за преустановяване от страна на ответника на неправомерни действия, с които пречи на ищеца да ползва в пълен обем правото си на собственост по отношение на второстепенна улица /тупик/ с номер 106 и иск с правно основание чл.59 от ЗЗД ответникът да заплати на ищеца обезщетение в размер на сумата от 57 820,80 лева за времето, през което е ползвал без правно основание същия имот, а именно от 15.03.2016г. до 15.03.2021г., заедно със законната лихва от 15.03.2021г. до изплащането ѝ.

Първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за заплащане на обезщетение по чл.59 от ЗЗД е влязло в

сила, тъй като в тази част не е обжалвано.

Настоящият съдебен състав намира предявеният иск с правно основание чл.109 от ЗС за неоснователен и недоказан.

По делото не е доказано ответното дружество да извършва твърдяните от ищеца неправомерни действия, с които да му пречи да ползва имот №106, представляващ второстепенна улица, а именно не е доказано да ползва тази улица за достъп до електрическа подстанция, за пешеходен достъп на работниците и служителите си до производствената сграда, западната граница на която е процесната улица; да е изградил и да ползва бетонова пътека, метална врата, стълби и осветление в процесната улица, за достъп до западната фасада на производствената сграда на ответника, /какъвто достъп е възможен само от процесната улица, в каквато насока е направеният извод от вещото лице инж.С./. Относно изграждане и ползване на оборотен цикъл чрез улицата с номер 106 – процесната - има влязло в сила съдебно решение №1863/30.11.2018г. по гр.д. № 8717/2017г. на Районен съд-Плевен, потвърдено с решение №119/20.03.2019г. по в.гр.д. №51/2019г. на Окръжен съд-Плевен, което Върховният касационен съд не е допуснал до касационно обжалване с определение №2/06.01.2020г., постановено по гр.д. № 2661/2019г., с което е отхвърлен предявен от ищеца срещу ответника негаторен иск по чл.109 от ЗС ответникът да прекрати експлоатацията и обслужването на това съоръжение-оборотен цикъл, както и да премахне за негова сметка 3-те броя водохладителни кули, разположени върху негов бетонен фундамент от 250 кв.м., тъй като е прието че ответникът е придобил правото на собственост върху това съоръжение по деривативен правен способ и има право да го ползва и да се разпорежда с него.

Разпитаните в Окръжния съд трима свидетели, чиито показания не са опровергани с други свидетелски показания, установяват че процесната улица не се ползва от работниците и служителите на ответника да паркират там служебни и лични автомобили, както и че имат паркинг от източната страна, който ползват и където спират автобусите, с които се извозват работниците и служителите. Като доказателство по делото е приета заповед на управителя на ответното дружество от 06.02.2020г., с която е разпоредено изрично да не се ползва улицата с номер 106 за паркиране на автомобили.

Ищецът не е доказал по делото съществуващите бетонова пътека,

метална врата, бетонова стълба и осветление да са изградени и да се ползват от ответника.

От заключението на вещото лице инж.С. е видно, че спорният имот представлява второстепенна улица, чрез която се достига до 6 други имота, конкретизирани, включително до имота на ответното дружество, че конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с ПУП, като относно процесния имот 56722.666.106 същият е отреден и може да се използва единствено и само за улица, че процесната второстепенна улица е западната имотна граница на имота на ответното дружество и изградената сграда в тази част на имота, поради което е единственият достъп до западната фасада на сградата, както и че процесният имот е част от вътрешните пътища в бившия завод Електрон, които сега са обособени като новосъздадени улици, но всички те са улици и не могат да се използват по друг начин, освен като улици.

Очевидно е, че дори ответникът да ползва процесния имот, в каквато насока ищецът не е ангажирал доказателства по делото, евентуалното ползване е като улица и тъй като предназначението на имота, определено с ПУП е за улица, това ползване не би пречело на ищеца също да ползва имота по предназначение, а именно като улица.

Според настоящият съдебен състав в случая не е било задължително ответникът по реда на чл.192 от ЗУТ да иска учредяване на право на преминаване.

Правилно Окръжният съд е приел, че съгласно чл.21 ал.6 от Закона за общинската собственост, чието приложение не се изключва от чл.2 ал.4 от Закона за държавната собственост, тъй като процесният имот е свързан с други подобни също представляващи улици, както и с имоти на трети лица различни от ответника и поради това че представлява улица, която обслужва други частни имоти, е следвало да се предостави безвъзмездно на Община-Плевен. В тази връзка настоящият съдебен състав съобрази, че разпоредбата на чл.21 ал.6 от ЗОБС е специална правна норма спрямо разпоредбата на чл.2 ал.4 от ЗДС, на която се позовава ищецът, тъй като е относима към имоти, представляващи общинска, а не държавна собственост.

По изложените съображения и с оглед правомощията си на въззивна

инстанция по ГПК, Великотърновският апелативен съд при проверка правилността на първоинстанционното решение на Окръжен съд-Плевен, намира че първостепенният съд е изяснил правилно фактическата обстановка въз основа на всестранен и подробен анализ на всички събрани по делото доказателства, достатъчни за изясняването му и същият съд е направил правни изводи съответстващи на приетата фактическа обстановка, поради което са обосновани, подробни и обективни, както и Апелативният съд ги намира за съответстващи на закона и задължителната съдебна практика на Върховния касационен съд, поради което ги споделя изцяло.

По реда на чл.272 от ГПК Апелативният съд, възприема изцяло изложените от Плевенския окръжен съд в обжалваното първоинстанционно решение мотиви.

Във връзка с изложените съображения, възраженията и доводите на въззивника относно пороци на обжалваното решение, направени във въззивната жалба, не са основателни и не са доказани, поради което следва да бъдат оставени без уважение, тъй като обжалваното решение не страда от такива пороци.

Като правилно обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските.

При този изход на делото, на основание чл.78 от ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемия направените разноски в тази инстанция в размер на сумата 2 265 лева, договорено и заплатено изцяло в брой адвокатско възнаграждение, за което е представен списък по чл.80 от ГПК, и договор за правна защита и съдействие, с характер на разписка.

Водим от изложеното Апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №97 от 28.03.2022г., постановено по гр.д. №217/2021г., на Окръжен съд-Плевен **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, като в необжалваната част **Е ВЛЯЗЛО В СИЛА**.

ОСЪЖДА Екоел ЕАД /в ликвидация/-гр.Плевен, представлявано от ликвидатора В. В. В., с ЕИК 129006995, да заплати на Г. ПЛП ООД-гр.Плевен, представлявано от управителя П. Б. Г., с ЕИК 205828638, сумата

2 265 лева, направени разноси в настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщението и връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____